

A. 5 ΠΡΑΔ.
Αθηναίος

ΑΘΗΝΑΙΟΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ τὴν 15 Φεβρουαρίου 1858. ΦΥΛΛ. 13

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐστάλη ἡμῖν ἐξ Ἰακίου διατριβὴ κατὰ τῶν Ἀγίων Ἀρχιμαδουζιτῶν Νείλου καὶ Εὐγενίου Δάγκου, διαμέροντες ἤδη ἐν Ἀθήναις, ἣν δὲν θέλομεν δημοσιεύσει μέχρις οὗ λάβωμεν πληροφορίας νεωτέρας ἐπιβεβαιώσας τὰ ἐν ἐκείνῃ γραφόμενα.

ΦΕΝΙΜΩΡ ΚΟΥΠΕΡ

(Ὅρα φυλλαδίου 12).

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ τελευταίου Μοχιὰν καὶ τοῦ Λειμῶνος ἐξακολουθεῖ ὁ γόνιμος μυθιστοριογράφος ἐντείνων τὴν πάνδημον ὑπόληψίν του. Ὁ ἐρυθρὸς Πειρατής, οἱ Καθαρόρησκοι τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Πειρατής, ὁ Δημοκρίτης, ἡ Αἰμὴν Ὀρτάρια, τὸ Ἀμερικανικὸν ἀτιμόπλοιο, ἡ Βίδα Ἐριγγαμ, τὸ ἄρθρον τοῦ δάσου, οἱ δύο Ναύαρχοι, ἐν ᾧ ἄρ' οὐ περιγράφει ναυμαχίας πλοίου πρὸς πλοῖον μετὰ πλείστης ἐπιτυχίας, μᾶς παριστᾷ καὶ ναυμαχίαν ὄλην ἢ φωσφόρος ἀτμὶς, ἧς ὁ ἦρωσ πρώτον ἤδη φορὰν εἶναι Γάλλος πειρατής, γεγραμμένα ἄπισται αἱ μυθιστορία αὗται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὕλης ἔτυχον τῆς κοινῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἄλλ' ὁσάκις

ὁ Κοῦπερ ἐγκαταλιμπάνων τὸν βίον τοῦ ὠκεανῶς καὶ τῶν δασῶν μεταφέρει τὴν σκηνὴν τῶν μυθιστοριῶν του ἐν Εὐρώπῃ δὲν δεικνύει πλέον, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὴν συνήθη αὐτοῦ εὐφυΐαν, καὶ πολλὰ τῶν τελευταίων του ἔργων, ὁ Βράβος, ὁ *Eidèr-Maorèr*, ὁ δῆμιος τῆς Βέρντης κλ. δὲν εὑρον τόσον εὐμενεῖς ἀναγνώστας.

Ὅ,τι λησμονοῦσι νὰ ἐπαινέσωσιν εἰς τὰς μυθιστορίας τοῦ διασῆμου τούτου συγγραφέως καὶ μάλιστα σήμερον, εἶναι ἢ καθ' ὅλα ἠθικότης αὐτῶν, εἶναι τὸ πολυτίμον προτέρημα τοῦ Κοῦπερ τοῦ γράφειν μυθιστορίας ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς ἄκρον κινούσας τὸ διαφέρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ προσβαλλούσας τὴν χρηστότητα καὶ τὸ πρέπον, καὶ δυναμένας ἀκινδύνως νὰ περιέλθωσιν εἰς ὅλων τὰς χεῖρας. Ἐνωσις, δύο προσόντων γινομένων ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπανίων σήμερον, ὅτε ἡ μὲν χρηστότης καθίσταται συχνότατα ἀνιάρᾳ, τὸ δὲ τοῦ συγγράμματος διαφέρον ἀγοράζεται συνήθως δαπάνη τῆς χρηστότητος, καὶ ὅτι, ἵνα συνδιαλλάξωσι ταῦτα τὰ δύο, ἐπενόησαν τὸ ὑποκριτικὸν μυθιστόρημα δηλ. τὴν κινδυνωδεστέρην κακοήθειαν ἕνωσις λέγομεν δύο τοιούτων προσόντων εἶναι ἀνεκτίμητος.

Ἄνωφελῶς θέλεις ζητήσει εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Κοῦπερ τὰς ἀκολάτους ἐκείνας καὶ ἀγενεῖς περιγραφάς, εἰς ἃς ὁ ἐνάρετος συγγραφεὺς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν κακίαν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν γυμνότητα ἀρέσκειται ἐνδιατρίβων, περιγράφων, δεινογραφῶν καὶ μεγαλύνων ὅ,τι διαστρέφει μόνον τὴν καρδίαν καὶ ἐξαχρειοῖ τὴν φαν:ασίαν. Τοιαῦτα εἶναι αἱ μυθιστορίαι αἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα κοινωνικῆς ἐντολῆς εἰσδύουσαι ὡς ἐπιφυλλίδες εἰς ἐπισήμους, ἐφημερίδας, περιέρχονται τὰς οἰκογενεῖας διδούσαι εἰς τὴν διαφθορὰν ἔντασιν μέγχι τοῦδε ἄγνωστον.

Ὁ διάσημος ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος προσεφύλαξε τὸν κάλαμόν του τῆς ὑποκριτικῆς ἐκείνης θεωρίας τῶν αἰσθησεων, ἧτις παρὰ τοῖς μὲν φέρουσα τὸ ἐπίθετον *ἀλήθεια ἐν τῇ τέχνῃ*, παρὰ τοῖς δὲ, *κοινωνικῇ ἠθικῇ*, καὶ παρὰ τισι ὑπ' ἀμφοτέρων κοσμουμένη τῶν σοφισμάτων νομίζει καθήκον τῆς νὰ εἴπῃ πάντα, ν' ἀποκαλύψῃ πάντα, νὰ περιγράψῃ πάντα, πᾶν μέτρον λακτιζούσα, πᾶσαν ἐγκράτειαν, πᾶσαν αἰδῶ, ὡσεὶ ἡ ἄγνοια τῆς κακίας νὰ μὴ

ἦτο τὸ προτιμώτερον τὸ πολυτιμώτερον καὶ τὸ σεβαστότερον τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἰδίως τῆς γυναικός!

Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Κοῦπερ διακρίνονται οὐσιωδῶς διὰ τῆς φειδωλίας τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς χρηστότητος μεθ' ὧν ἄπτεται τῆς κακίας, καὶ διὰ τῆς θαυμασίας ἐπιτηδεύτητος δι' ἧς ἀναπτύσσει ἡμῖν τὸ καλόν. Ἴσως τινὲς ζητήσωσι χρωματισμὸν ζωηρότερον εἰς τὰς εἰκόνας τῶν γυναικῶν του, ἄσασαι ὅμως τοῦλάχιστον, καὶ τοι κατὰ τὸν ἴδιον χαρακτῆρα ἐκάστη διάφορος, ζωηραὶ ἢ γαλήνιοι, μελαγχολικαὶ ἢ φαιδραὶ, τρυφεραὶ ἢ σεμναί, ψυχραὶ ἢ περιπαθεῖς, διαπρέπουσιν διὰ τῆς κοσμιότητος, τῆς αἰδοῦς καὶ εὐγενοῦς τινος ὑπερφανίας. Τί θελκτικώτερον λ. χ. τῆς ἐν τῷ τετάρτῳ τόμῳ τῶν *Καθαροθρήσκων τῆς Ἀμερικῆς Ναρβῶ Μαθᾶ*, τῆς νέας ἐκείνης Ἀμερικανίδος, ἧτις νήπιον ἔτι οὔσα ἤρπαγα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς αἰείποτε θρηνούσης τὸν θάνατον αὐτῆς; Ἄνατραφεῖσα ἡ νέα Ρόυθ εἰς τὴν φυλὴν Ναρβᾶκουσὲτ καὶ νυμφευθεῖσα ἰσχυρὸν ἀρχηγὸν τὸν εὐεῖλῆ νέον Σαγαμῦρ, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καρδίας ἀγαπᾷ, ἐλκισμὸνῆσε τὴν γλώσσαν, τὴν θρησκείαν, τὰ ἦθη, καὶ τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν συμμερισθεῖσα τὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας τοῦ συζύγου τῆς, εὐτυχῆς δὲ καθ' ὅλα ἠθελεν εἶσθαι ἐν ἡ σωματικῇ αὐτῆς λευκότης διὸ καὶ ὀνομάσθη *Ναρβᾶ-Μαθᾶ* δηλαδὴ *Λευκὴ κεφάλῃ*, δὲν τῇ ἀνευμνησκον ἀδιαλείπτως ὅτι κατάγεται ἀπὸ φυλῆν, ἣν ἐδιδάχθη νὰ περιφρονῇ καὶ ν' ἀποστρέφεται. Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ ἀγαπῶν καὶ ἀνταγαπώμενος σύζυγος καμφοθεῖς ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχοῦς μητρὸς τῆς Ρόυθ, ἐξάγει τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὰ δάση ἧτις ἀγωνίζεται νὰ συναρμολογήσῃ σὰς συγκεχυμένας τῆς ἀναμνήσεις. Ἐξ ὅλων δὲ τῶν ἀναμνήσεων τὰς ὁποίας προσπαθεῖ νὰ ἀναπολήσῃ μία μόνη τῆς ἐνετυπώθη δηλαδὴ ἡ ὠχρὰ μορφή γυναικὸς κεκλιμένης ἐπὶ κοιτίδος. Αὕτη ἦτο ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρὸς αὐτῆς, δι' ἧς ὁ Σαγαμῦρ ἐζήτει ν' ἀναζωογονήσῃ τὰς ἐπιλοίπους. Ἡ μεταξὺ τῶν συζύγων σκηνὴ γινομένη διὰ τῆς γραφικῆς καὶ ἀκριβοῦς γλώσσης τῶν ἀγρίων εἶναι θαυμασία διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς. Ἄνευροῦσα τὴν μητέρα τῆς ἡ Ναρβᾶ-Μαθᾶ δὲν δύναται πάλιν νὰ ζήσει μακρὰν ἐκείνου εἰς ὃν εἶχε προσφέρει τὴν καρδίαν τῆς ἀνακληθεῖσα δὲ σπεύδει

πρός αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν λάβη τὸ ὕστατον χαῖρε, διότι εὐχρίσκει αὐτὸν προσδεδεμένον εἰς τὸν πολεμικὸν πάσσαλον. Ἀποθνήσκει ὁ Σαγγυμὺρ καὶ ἡ Ῥούθ ἐκπνέει παρὰ τοὺς πόδας του.

Ἐκτὸς τῶν μυθιστοριῶν ὁ περιφανὴς συγγραφεὺς ἔγραψεν διάφορα ἄλλα συγγράμματα, κυρίως ἐπιστολάς ἐπὶ τῶν ἠνωμένων πολιτειῶν καὶ διήγησιν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπῃν περιοδειῶν του, αἵτινες ὅμως δὲν καθαρεύουσι προλήψεων τινῶν καὶ ἀμαρτημάτων ἰδίως εἰς τὸ περὶ Γαλλίας μέρος, καὶ ἄλλα τινὰ συγγράμματα.

» Ὁ Κοῦπερ, λέγει συγγραφεὺς τις, εἶναι ἰσχυρὰς κράσεω; καὶ χαρακτηρὸς ἀποφασιστικῷ· ὁ νοῦς του τείνει μᾶλλον εἰς τὴν θεωρίαν τῶν πραγμάτων ἢ τῶν ἀνθρώπων· τὸ ἀνάστημά του εἶναι ὑψηλότερον τοῦ μετρίου· οἱ χαρακτηρὸς του ἐμφαίνουσι σταθερότητα, αἱ δὲ κινήσεις του ζωρότητα μᾶλλον καὶ ἐνεργητικότητα ἢ χάριν. Τὸ μέτωπόν του εἶναι ὑψηλότερον. Οἱ εἰς τὰς κόγχας των βεβουλισμένοι ὀφθαλμοὶ του ἔχουσι ἀγρίαν ἔκφρασιν, ἀνίσχυρον, τεταραγμένην, ὡσεὶ ἦσαν ἔθροισ τοῦ ὕπνου, καὶ ὡσεὶ ἐζήτουν ἐπιμόμως τι· Ἐῖς τῶν φίλων του εἶπεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κοῦπερ εἶδγαι οἱ μᾶλλον εἰς τὰς ἀγρυπνίας; ἀντέχοντες· ἀλλ' ἐνίοτε σθένε νυταὶ ὀλίγον ἢ λάμψις των καὶ τότε ἐκφράζουσιν αἰσθημὰ τι ἡμερώτερον καὶ τρυφερώτερον. Σιωπῶντος, τὸ πρόσωπόν του ἐμφαίνει ἀκαμπτον σταθερότητα, ὁμιλοῦντος δὲ ἤθελέ τις εἰπεὶ ὅτι δεσπόζει ὅλων τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων τῆς καρδίας του. ἔχων τὸν λόγον θαυμασίως δευσεμεῖ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν. »

Ὁ Ἐρμογλύφος Δαυίδ (α) μετὰ σπανίας ἐπιτυχίας ἐνετύπωσε τὸν χαρακτηρὸν τοῦτου ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς προτομῆς τοῦ Κοῦπερ.

Ὁ Κοῦπερ ἀπεβίωσεν τὸ 1851 εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα δύο ἐτῶν,

A. B. M.

(α) Πέτρος Ἰωάννης Δαυίδ ἐξ Ἀγγερίας διασημότητος ἀνδριαντοποιὸς τοῦ αἰῶνος μας, γλύψας τὰς προτομὰς τῶν ἐπιστημοτέρων ζώντων ἀνδρῶν, θεωρουμένας ὡς καλλιτεχνήματα τῆς νεωτέρας τέχνης. Μεταβὰς εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατεσκευάσεν τὴν προτομὴν τοῦ Οὐάσιγκτωνος τοῦ Κοῦπερ καὶ ἄλλων, εἰς τὴν Γερμανίαν τὴν κολοσσαίαν τοῦ Γαίτου, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν ἐγλύψε τὸν γάρον τοῦ Μάρκου Βότσαρη, καὶ τὴν προτομὴν τοῦ περικοπιστοῦ Κανάρου.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ.

Γ'.

*Ἐκλήρᾳ, καὶ πάλιν ἔρχεσαι μὲ τὸ γλυκὺ σου ὄμμα
Τὴν ψυχικὴν γαλήνην μου μὲ σάλουε καὶ ταράξεις.
Καὶ πάλιν τὸ μειδίαμα κρατοῦσα εἰς τὸ στόμα
Ζητεῖς καὶ μὲ σπαράξεις ;*

—οοο—

*Ἐύγε Σειρήν· σ' ἐγνώρισα· δὲν μὲ μαγεύεις πλέον.
Τὰς πέδας τῶν θελητήτων σου ἀπέβρυσθα μακρὰν.
Καὶ γυλομήλα ἄδετος ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
Ζητῶ τὴν τέρψιν καὶ χαράν.*

—οοο—

*Ἄλλ' ὦ σκληρὰ, τὰ βλέμματα ἐκείνα μὴ τοξεύης,
Σὲ ἐξορκίζω, ἄφες με· ἢ ἄλλοτε θερμὴ
Ἀγάπη μου ἐπάγωσσε, καὶ ἀνύψουε μὴ πιστεύης
Οἱ πρῶτοι στεναγμοί.*

—οοο—

*Παρῆλθον πάντα· ὄνειρα, ἄτμοι τὰ πάντα ἦσαν,
Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε, δὲν εἶμαι ὅστις ἦμην.
Ἔχω κερὴν τὴν μνήμην
Καὶ ἀτεκίηοντα σκληρῶς καρδίας προδοθεῖσα.*

—οοο—

*Καὶ ὅμως μόλις δύναται καὶ ἀνθέξῃ ἡ καρδία
Εἰς τόσην, τόσην δύναμιν καὶ τραχηλὴν παλινῶν·
Ματαίως ἢ διάνοια φωνάζει « καρτερία »
Ματαίως περιέστρεψα ἄλλοῦ τὸν ὀφθαλμόν.*

—οοο—

Τι θέλεις; τὴν καρδίαν μου τοῦ κάλλους σου θυσίαν,
 Νὰ εἶμαι τῶν θελητήρων σου ζητεῖς ὑποτελής;
 Βίον γὰ ζῶ ἀβιωτὸν, καὶ εἰς ψευδῆ λατρείαν,
 Νὰ καίω θυμιάματα ὑπακοῆς τυφίης;

—οοο—

Νὰ βλέπω ἄλλον δρέποντα τοῦ κάλλους σου τὰ ἄρθρα,
 Καὶ χεῖλη ἄλλα πίοντα τὸ νέκταρ τῆς τρυφῆς;
 Κι' ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθεν, καὶ ὅστις ἐμαράνθη
 Νὰ ὑπομένη κατηγής;

—οοο—

Νὰ φέρω ὄμι' ἀτάραχον, καὶ χεῖρας σταυρωμένας.
 Ἐρώπιον σπαρακτικῶν διὰ ἐμὲ σκητῶν.
 Καὶ μὲ κηθάραρ εἴθιμον, καὶ μὲ γελώσας φρένας
 Θέλεις γὰ ψάλλω ἄσματα Ἐρώτων σου τερπνῶν;

—οοο—

Ὅχι, σὲ κατεγρόθησα, Σειρήν φοβερωτάτη,
 Τὴν ἀκοήν μου ἐκλείσα εἰς πᾶσαν σου φωνήν.
 Ἄρ ἄλλα στήθη δύνασαι, μὴ πάνης, λεηλίτει,
 Ἐρόσω ἔχεις ἄμαχον ὀπίην τὴν καλλονήν.

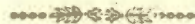
—οοο—

Ἄλλα θὰ ἔλθῃ δυστυχῆς, καὶ σκοτεινὴ ἡμέρα,
 Χειμῶνες θὰ διαδεχθῶν τὴν ἀροίξιν αὐτήν.
 Καὶ μάτην εἰς τῆς Κύπριδος θὰ στρέψῃς τὸν ἀστέρα
 Καλοῦσα τὴν δραπέτιδα ὀπίσω ἑορτήν.

—οοο—

Φρικώδης Κίρκη! ἄγρυπτος ἡ Μοῖρα διαμέρει
 Τὸ ἀλμυρὸν ποτήριον τῆς λύπης θὰ γευθῆς.
 Ὡς προδομένος ἐκλαυσα, θὰ κλαύσῃς προδομένη,
 Ὡς ἐσπαράχθην, μάγισσα, καὶ σὺ θὰ σπαραχθῆς!

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

Α'.

Βεβαίως ἔπρεπε νὰ γράψωμεν τριακοθημερίδα· ἀλλὰ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπαναφέρωμεν τῆς ἀποκείω τὰς διασκεδάσεις, τοὺς χοροὺς, τὰς μετεμφίσεις καὶ παρατάξεις, περιορζόμεθα μόνον εἰς ὅ,τι ἄξιον λίγου αἰ εἰρηνικαὶ καὶ ἡρεμοὶ τῆς Τεσσαρακοστῆς ἡμέραι μᾶς δίδουσιν. Ἐν τούτοις δὲν δυνάμ.θε νὰ μὴν ἐπανορθώσωμεν τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ὑπάρχουσαν εἰδησιὴν περὶ τοῦ τόπου τῆς ἐορτῆς, τῆς εἰσοσπενταετηρίδος τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος, καὶ νὰ μὴ καλήσωμεν περὶ τινων ποιητικῶν ἔργων κατ' αὐτὴν ἀνεφανεύτων. Ναι μὲν ἡ εὐγενὴς ἡμῶν ἀναγνώστρια (ἀποτεινόμενοι καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ αἰῶνος μας, εἰς τὸ ὠραῖον φύλον καὶ δι' ἐπιθέτων ὠραίων προσηλαδῶντες τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν σελίδων μας) καὶ μάλιστα ἡ ἐν Ἀθῆναις καὶ Ναυπλίῳ διακείμευσα, γινώσκει πρὸ πολλοῦ ὅτι βοήθεια τοῦ χειμῶνος ἠρπάσσωμεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν Ναυπλιέων τὴν περιφανῆ ταίτην ἐορτήν, καθ' ἣν ἐκτίς τοῦ Οὐραίου, ὅστις διέμεινε σκυθρωπὸς καὶ ἄμαρσι, ἄπικσα ἡ Ἑλλὰς ἐχίρη, καὶ ἦν ἠρπάσαμεν κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἐνὶς τῶν χυδαίων ποιητῶν μας (διχλιδὴ τῶν γραφόντων εἰς χυδαίαν γλῶσσαν τὰ ποιήματά των) χωρὶς μερίτο, ἦτοι ἀνευ ἀξίας, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμεῖ βεβαίως εἰς τὰ τερπνά τῆς ταῦτα χρονικὰ νὰ ἐνυπάρχωσι πληροφορίαι, ὅποιαί εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τοῦ μακαρίτου Φραντζῆ.

Ἐὰν ἐπιπροτιθέμεθα νὰ καλήσωμεν περὶ τῆς ἐορτῆς, ὅποιαν ὕλην ἠθέλωμεν ἔχει ὕλην παρεχομένην ὑπὸ ἐβδομαδιαίας ὀλοκλήρου ἐορτῆς, καθ' ἣν ὁ λαὸς ἐτεχνάζετο τέρψεων εἶδη, καὶ κίνησις ζωηρὰ ἐνεργαίνετο εἰς πάσις τὰς τάξεις αὐτοῦ, καθ' ἣν τριεσπερος φωτοχυσία ὑπὸ μυριόλογων ἀναδιδουμένη ἀστέρων κατελάμπρυνε τὴν ἀκμαίαν τῆς Ἀθηνᾶς πόλιν. Ἀλλ' εἰς τὴν μεγαλο-

πρῶτῃ μόνον ἀψίδα πλῆσιάζοντες ἤδη, τὴν ὑψουμένην εἰς τὴν
δικσταύρωσιν τῶν ὁδῶν τοῦ Αἰόλου καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἴδωμεν
ἢ ποῖα ἐπιγραφή ἐπισκοπεῖ τὸ τετράγωνον αὐτῆς μέτωπον

Πεντακι περτε κυκλους
περι ηλιων ηνεσε γωια
εξ ου αραξ ακτην ηλυθε
Αιγολιδα
ηπ.οθυμος Οθων ειρηνην
σωσιπο.βιν τε
ε.λ.ηρεσσι δικην αρμοιδα
τε φερω
τωρα τοδ' Ε.λ.ηνες τε.λεου-
σιν εορτιον ημιας,
παρτες παρ αγαθορ Κοιρα-
νω, ευχομεοι
—οοο—

Ην πατριαρχου εδενσε ιδ'
α.λ.ωρ αρχ ερηωρ
Αμ' αγνορ καιρην Ε.λ.λαδι
πορφυριδα
Την συ.λαχωρ φορσειν Βιτ-
λεσβαχ.δη θε; αποριτες
Και κ.λησιν Χριστορ, ευσεθε
αμφιετοις.
—οοο—

Ζηθι, Οθων τρισεβαστε, ενν
Αμα.λη, πυκμηθαι
Ζητ' αμρω πο.λλας εις ετε
ωρ δεκαδας
Τουην ευχηρ σοι, Δαραφ, νε-
φ ενναετηρεσ
Συμπασης φερομεν Ε.λ.λα-
δος εκ καρδιης

Ακτη, γαρ κεισαι παρος
Αιγρεος ιπποβοτοιο
Ηγαρες ειρηνην αμμι και
Ευρομην

—οοο—

Αγγε.λοι ειρηνης Ευρωσθερε-
ωρ παραρακτωρ.
Και τε φι.λοφροσυνης Ε.λ.λα-
δος ηγεμορι
Χαιρετε και ηγμιας και τιμην
την δε δεχνησθε
Ε.λ.λαδος εκ πασης ως επωοικε φι.λοις.

Νομίζομεν περιττόν ἤδη νὰ καταδείξωμεν ἵπόσον ἀδικεῖ τὸν
Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ χρῆσις ἐν τοιαύτῃ γλώσσῃ ἐπιγραφῶν κατὰ
πᾶσαν αὐτοῦ ἐθνικὴν πανήγυριν. Ὁ δυστυχὴς μόλις ἤδη ἀρχίζει
νὰ μορφοῦται καὶ ἀναπλάττεται, ἀποβάλλων τὴν χυδαίαν ἐκεί-
νην γλώσσαν, τὸ ἔμβλημα τῆς πολυχρονίου καὶ καταστρεπτικῆς
τοῦ δουλείας, καὶ πολλοὶ τῶν προοδευτικῶν λογίων μας, μιμού-
μενοι τὴν χήραν τοῦ Αἰσώπου, ἥτις ἐνόμιζεν ὅτι διὰ τῆς ὑπερ-
βαλλούτης τροφῆς ἡ ὄρνις αὐτῆς θέλει καταστῆ ἴσχυροτέρα, πλη-
σιάζουν νὰ ἀποξενώσουν αὐτὸν ἐκ τε τῶν συγγραμμάτων καὶ
τῆς ὀμιλίας των, καὶ οὕτως ἡ Ἑλλὰς νὰ καταστήσῃ Βαβέλ, ἐκά-
στου ἰδίαν μεταχειριζομένου γλώτταν. Ἐθαυμάσαμεν καὶ θαυ-
μάζομεν διὰ τὴν ἡ τοιαύτη παρά τινων προσπάθ.ια. Ἐζητοῦμεν
γλώτταν καθαρὰν, ἀφελῆ, καὶ τοιαύτην τινα σχεδὸν ἔχομεν. Ἄς
παύσῃ λοιπὸν πλέον ἡ περαιτέρω γραμματικομανία σκοτιζούσα
τὰ πνεύματα, καὶ διὰ ἰσχνῶν τύπων πλουτίζουσα τὴν φιλομα-
θῆ νεολαίαν. Ὁ νοῦς ἔχει ἀνάγκην παντοειδῶν γνώσεων. Ἐάν
ξένος τις ἡρώτα τιὰ καὶ ἐκ τῶν διδασκάλων αὐτῶν, ἀφίοντες
κατὰ μέρος πάντα τὸν λοιπὸν λαόν, τί λέγει ἡ ἐπιγραφή αὕτη,
δὲν ἤθελε τοῦλάχιστον ἐκ πρώτης ὄψεως δυσκολευθῆ νὰ ἀπαν-
τήσῃ καὶ μείνει χαίνων ἐνώπιόν του; Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω
τίς ἡ διαφορὰ ἂν ἀντὶ τῶν ἀρχαϊκῶν τούτων στίχων ὑπῆρχον

Ισπανικοί ἢ Λατινικοί; Μήπως γράφωμεν διὰ τὸν διαβάντα καὶ νεκρὸν τοῦ Περικλέους αἰῶνα, ἢ διὰ τὸν ἐλευσόμενον; Ἡ χρῆσις ἐπωφελής, ἀλλ' ἡ κατάχρησις βλαβερὰ.

Ἄλλ' ἀποσυρόμενοι τῶν θεωριῶν τούτων, ἀνηκουσῶν ἰδίως εἰς τοὺς περὶ γλώσσης φιλοσόφουίτας, προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὴν ἐξ ὀνόματος τοῦ Ὁθωνείου Πανεπιστημείου ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως προσενηχθῆσαν Σαπφικὴν ᾠδὴν, κατὰ τὴν Ἡμιπεντηκονταετηρίδα, ἑορτὴν τῶν ἀποβατηρίων τοῦ Βασιλέως Ὀθωνος.

» *Ελλάδ ακτις γαθουντας επ αιαν*

» *Κιθραται πασαν λιγυρα δε μολπα*

» *Αργεος καθ επποβοτω κλειετταρ*

Λιον ορωρεν

» *Ερθα Νειλω εκ ρεεθρων παροιθα*

» *Κελσειν ευσελιμω πολυφλοισθορ οιδμα*

» *Ναϊ Βηλιδας Δαναος περσασα*

Οις συν εταισι

» *Και ρ ιδρειαν Ιναχιδαις εγεικει*

» *Χεμιιδος πολιτισσομοως τε θεσμιως*

» *Πολλα δ αγνωτας βιοχρηστα λιαω*

Φργα διδαξε

» *Τι χρεος νυν τοσσατιαν αγειρει*

» *Κειθι πληθυν Ελλαδος εξ απασας*

» *Εκκριτωρ ανδρων ; τι δε τε σφι γαθος*

Ητος ορικει ;

» *Ηρι Ναυπλιας απ ακρας εριπτας*

» *Βρυχιαν χαλικοστομοσ ολμος ακω*

» *Τηλ εορτας δημοτελουσ ιησιν*

Αγγελιωτιν

» *Ηρι νηριθμων σελαρισμα πυρσων*

» *Αμ πολιν τειχηρεα Ναυπλιοιο*

» *Ελλαδι φρασδει μεγατιμορ ηκειν*

Παρτεσιχ αμαρ

» *Πεντακις γαρ πεντε τελεσσε γαια*

» *Παμφασεσ πολω περι ομμα κυκλωσ*

» *Εξοσει ποθεννοσ Οθων εκσλοσ*

Ναυπλια ακτα

» *Οζοσ ηνσ ευκλεοσ γερεθλασ*

» *Τασ Βιτλεσβαχωρ μεγαλ αι ερεξε*

» *Νυν τε λαοισ Βαναριασ μεγαιχμιασ*

Ιφι αρρασσει

» *Τις ποκ εντ ανακτοσ ευρυτιμω*

» *Λουδοβικω τω ρ Ελικωριατε*

» *Κοσμεει δαφρα βασιληιορ τε*

Στεμμα καρπαρ ;

» *Τω ρ Οθων εκρυσ ραεταισ ρεοισιν*

» *Ελλαδοσ ρεοσ Δαναοσ φασθη*

» *Ιναχω ροασ Πελοποσ τε ρασορ*

Τηλοθερ ελθωρ

» *Και γαρ ειραναν υπ Αρηι πολλα*

» *Τλασιν ελλαρεσσει δικαρ τε ερεκεν*

» *Ορθιαρ ελευθεριασ εραντασ*

Βαθρορ ασειστορ

» *Καδδ ελοσ ενδαμιορ αιζα ρεικοσ*

» *Αγριορ δακοσ κραδιαρ κατεσθορ*

» *Δαρορ ελλαδοσ φιλοτατ αγαιωρ*

Φρεσσι φντευσασ

» *Τεν αγαξ εκατι καθ ελλαδ αυθισ*

» *Εκ τεφρασ θρωσκορτι πολεισ απαρτη*

» *Και τε δηνοσ δωρα γρασ καλυπτει*

Χρυσεα λαια

» *Τεν εκατι γλαυκοχροφ κομωντι*

» *Κοιλαδεσ και κλιτεια γασ ελιαι*

» *Και τε παρτα αμφιτεθαλ ιακχω*

Ευβοτροσ ορπαξ

» Τεν εκατι δ αυθις αν αλσε αχω
 » Ποιμενωρ αυλος προχει λιγεια
 » Διπολος τ αυ Αρκαδιας αν ωρη
 Παρι χορευει

» Τεν εκατι γασειν οιδμα τοσσαις
 » Τεμνεν Αιγαιον ταυσιπιτεροισιν
 » Οσσα κυκωρ ουποκ επλωσεν εθρη
 Ρενμα Καυστω.

» Αλλα και κωρας Διος αιτ αυταν
 » Βαρβαρων αυτομομεναι ρειθρον
 » Ιπποκρατας καλλιπον Ελλαδ ες γαρ.
 Αγαγες αυθις

» Παλλιδος δ εν αστει πουλυκλειτω
 » Αγλαον σφι δειμασ γασορ ενθα
 » Προσπολωσ θεωρ πολεας καλεσσας
 ηδ οσριστας.

» Χαιρ αναξ Οθωρ το δε δεχνης ευφρωχ
 » Προσπολων γασορ ες απαντων
 » Εκ φρεος πιστας προιον τεορ τε
 Θωκωρ ικαρον

» Χαιρ αναξ Οθωρ συν ομοθρονω τε
 » Ζαθι δασορ Αμυλια τρισεπτω
 » Σκαπιωρ αιγλαιεν σθεναγαισιν αιεν
 Χειρσι τωμων

Ὁ κατὰ τὴν ἔθνοχαρῆ ἐκείνην ἡμέραν γενικὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ πολλὰς ἄλλας παρήγαγε ποιήσεις. Ἀλλὰ πάντων ἐπρώτευσεν κατὰ τὴν δύναμιν τῆς ποιήσεως, καὶ τὴν ἀρχαϊκότητα τῆς γλώσσης ἡ τοῦ σοφοῦ Πρυτάνεως.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἱατροὶ ἀνδρᾶστοι ὑπὸ τῆς χάριτος γενόμενοι ἐπελάθοντο τῆς ἰατρικῆς αὐτῶν σοβαρότητος, καὶ ἔκρουσαν ποιητοῦ λύραν καὶ πένθη ἐλησημονήθησαν, καὶ τραύματα τῆς καρδίας. Καὶ ἰδοὺ πῶς προημιάζεται ὁ τῆς ἰατρικῆς διδάκτωρ καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Γεώργιος Πρινάρης.

Πενθηροῶν, ἰάλεμον ὡς πότε τὰ θρηνησῶ;
 Ἡ Ἐθνικὴ μ' ἀπήγγειλεν ἡμέρ' αὐτὸν ν' ἀφήσω.
 Καὶ εὐχαρις πύβριχων ἀρχίζω τὸν χορὸν.

Καὶ ὁ πρό τιων ἡμερῶν δι' ἄδαμντίνου δακτυλίου ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν βραβευθεὶς δημοτικὸς ἡμῶν ποιητῆς, κατὰ τὴν δημοτικὴν Αὐγὴν, ἕτερος Γεώργιος, Σκόκκος δὲ τὸ παρωνύμιον, ἔθιξε χορδὰς οὐχὶ εὐτελεστεράς λύρας, πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

2.

Ἀλλὰ μακρυνόμενοι τῆς ἑορτῆς, ὡς ἐμακρύνθη καὶ αὕτη ἀφ' ἡμῶν, προτέλωμεν εἰς τὰς ἐκδόσεις διαφόρων συγγραμμάτων. Μῆξι τοῦδε ὁ περιοδικὸς φιλολογικὸς τύπος, περὶωρίζετο εἰς δύο μόνον γένη, εἰς τὴν Πανδώραν καὶ τὸ Ἀθήνιον· ἀνάγκη λοιπὸν ἦτο τοῦ ἀρσενικοῦ. Ἢ μὲν Πανδώρα σοεγρά καὶ σπουδαία δὲν καταδέχεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοῦ τυχόντος τὴν οἶκον. Τὸ Ἀθήνιον περιέχον, ὡς νομιζόμεν, τὰ δύο ἀναγκαϊότατα στοιχεῖα παντὸς συγγράμματος, τὸ τερπνὸν καὶ ἀρέλιμον, χρησιμεύει, ὡς Οἰκογενιακὸν σύγγραμμα, καὶ ἴσω, ἐκπληροῖ τὴν τοικύτην ἀποστολὴν του. Ἀπέκειτο λοιπὸν εἰς τὸν Κύριον Καρύδην διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀριστοφάνους, του νὰ καταρτίσῃ τὴν τριάδα. Ὁ Ἀριστοφάνης σύγγραμμα τερπνὸν καὶ σατυρικόν, χρησιμεῖον μάλιστα τὰ μέγιστα διὰ τὴν κοινωνίαν ἡμῶν, ἦτις ὡς τὸ νήπιον ἀπομιμείται πᾶν ὅ,τι βλέπει εἰς ἄλλα μεγαλείτερα ἔθνη, καὶ ἕνεκα τῆς δικηνοητικῆς καταστάσεώς της προσλαμβάνει εὐχαιρέστερον ἔτι ἐπιβλαβὲς αὐτῇ, εἶνε πολιοῦ λόγου ἄξιον. Ἀρκεῖ μόνον ὁ εὐφυὴς συντάκτις νὰ μὴ παραγνωρίσῃ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Καὶ περὶ τούτου εἴμεθα πεπεισμένοι.

Καὶ ἕτερον δὲ περιοδικὸν σύγγραμμα ἐξεδόθη ἐν Σμύρῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Φιλόκαλος Σμυρναῖος. Κατ' ἀρχὰς ὑπεθέσαμεν ὅτι εἶνε ἔργον παιδίου τινος εἰτέτι τοὺς τύπους τῆς γραμματικῆς ἀναγινώσκοντος. Τοῦλάχιστον τοιαύτην ἰδέαν συνελάβομεν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐνὸς τῶν ἐκδοθέντων φυλλαδίων του. Μεγίστη δὲ

ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μας ὅταν μετὰ ταῦτα ἐμάθομεν ὅτι εἶνε σπουδαίου ὄψωσόν ἀνδρός ἔργον. Τρία ἦσαν τὰ ἀντικείμενα ὄλου τοῦ φύλλου· τρεῖς; ἕναι ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφράσεις. Ἡ ἐπικόσμηση δὲ τῆς τελευταίας σελίδος ὑπῆρχον καὶ στίχοι τινες Σκόκιοι κατ' ὀλοκληρίαν· ὑπεράνω δὲ αὐτῶν τὸ ἀπόφθεγμα *Poeta nascitur, non fit*. Ὅπερ ἂν προσηκτικώτερον ἐθεώρει πιστεύομεν ὅτι ἤθελε φειοθῆ τοῦ ἀκάκου χάρτου, ὃν περ ἐξητυλίσειεν. Μὴ εὐγενής; μου ἀναγνώστρια ὑποθέτης τοῦ; λόγους μου καταφορὰν κατὰ τοῦ Αἰφλοκάλου ἢ Φιλοκάλου, ὅπως θέλῃς, Συμυραίου· πιστεύω ὅτι ἂν αἱ ἀβραὶ σου χεῖρες ἐπαρουσιάζον αὐτὸν εἰς τοῦ; γλυκεῖς σου ὀφθαλμοῦς, ἤθελος μὲ κατακρίνει ὡς λίαν ἐπιεικῆ· καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ φανῶ τοιοῦτος; ἔχων κ' ἐγὼ ἀνάγκην τοσαύτης σου ἐπιεικείας; Ἀλλ' ἔλλθῃ, εἴθῃ μεθ' ἡμῶν νὰ θαυμάσης ἔργον εὐγενοῦς ὡς σὺ γυναικὸς, εὐφυοῦς καὶ πεπαιδευμένης, ἣτις ἐμελλεν ἐν ἀνθρώπῳ ἡλικία, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βίου της νὰ καταστῇ πυρὸν τοῦ θανάτου ὄμμα, καὶ ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν κόλπων ἀγαπιτοῦ συζύγου καὶ προσφιλῶν τέκνων. Ἀνάγκωσε τὸ ἔργον τῆς φιλοκαλίας της, καὶ χῦσε ἐρ' ἐκάστης τῶν σελίδων του ἐν δάκρυ-εὐγνωμοσύνης. Ἐμελλεν ἡ πατρὶς ἡμῶν παρὰ γυναικὸς ν' ἀκούσῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ποιητικὴν αὐτῆς γλώσσῃ τὸν μελωδικὸν τόνον τοῦ Βρεττανοῦ κύκνου· ἀλκυὼν θλιβερὰ ἐμελλε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν φωνὴν της, καὶ ἐνῶ τὸν ἐψάλλον νὰ ταυτῆ τὰς πτέρυγας; πρὸς τ' ἄλθη τοῦ αἰωνίου Παραδείσου· Ἄν ὁ τόνος οὗτος; ἀπώλειτέ τι ἀπὸ στόματός; εἰς στόμα μεταφερόμενος, ἂν ἡ δύναμις; τῆς ποιήσεως τοῦ Βύρῃνο; ἐμικρύθῃ εἰς τοὺς στίχους; τῆς Κυρίας Δοτίου, πολλάκι; ὅμως; διὰ γλυκυτέρως ἐπεχρωματίσθη βαρῆς, καὶ τρυφερωτέραν καθιστᾷ τὴν ἐντύπωσιν.

3.

Ἐνταῦθα ἐσκοπεύομεν νὰ κλείσωμεν τὴν δεκαπενθημερίδα ταύτην, διεκλούσαμεν τὸν αἰρινίδιον θάνατον τοῦ εὐφυοῦς νεανίου Λαμπρακῆ. Βαρῆς ἐπικρατικῆς ἀφῆρπασεν ἀπὸ τῆς θρηνοῦτις τέτταλης τὸν θερμώτατον αὐτὸν ἐραστὴν της, καὶ κατεστύτρωψεν το-

σαύτας ἐλπίδας καὶ τοσαύτην στοργὴν ἀδυνατοῦ καὶ ὠρφατευμένης οἰκογενείας, πρὸς αὐτὸν ἀτελεζούτης. Φιλοπονία καὶ ἀγαθότης ἦταν τὰ διακριτικὰ του σημεῖα. Διὰ τῶν δύο τούτων κατώρθωσε τὴν τοσαύτην εἰς τὴν ζυλογραφίαν ἰδίως πρόσδόν του, καὶ τὴν προσέλευσιν τῆς ἀγάπης παντὸς γνωρίσαντος αὐτόν. Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν ἀγαθὲ νέε!

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἡμέραν τινὰ ἐζήτει νέος τις νὰ συνάψῃ ὀμιλίαν μετὰ τινος νεάνιδος, εὐρισκόμενης πρὸ αὐτοῦ· ἰδὼν ἀφρνης ἐντομόν τι ἐπὶ τοῦ σαλίου της δράττει ἐπιτηδείως; τῆς εὐκαιρίας νὰ εἴπῃ· Κυρία μου· σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ὀπισθέν σας ὑπάρχει ἐν μικρὸν ζωον· Ὡ θεέ μου, εἶπεν ἡ νεανίς, στρεφομένη ζωηρῶς καὶ μετ' ἐκπλήξεως, καθόλου δὲν τὸ ἐγνώριζον.

—οοο—

Νεανίς τις ἐξερχομένη τῆς οἰκίας της, διέκρινεν ἀφρνης ἕνα τῶν ἐραστῶν της, καὶ ὠρλουμένη τοῦ κατέναντί της ἡλίου, ὅστις τὴν ἐμπόδιζε νὰ βλέπῃ τὰ πρὸ αὐτῆς ἀντικείμενα. Ἄχ! εἶπε, καθόλου δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἴδω. Καὶ ἐκεῖνος Σοφῆ μου κυρία, ἀπήντησεν. Δὲν εἰξεύρετε ὅτι τὸ πολὺ φῶς ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα μετὰ τὸ πολὺ σκότος;

—οοο—

Ἐφημέριός της μεμφόμενος ζεῦγος; προσφάτως νυμφευθὲν, ὕπερ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ φιλονεικῇ ἀκατάπαυστα· εἶσθε τοσοῦτον περισσότερον ἄξιοι μομφῆς, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, καθότον οἱ δύο ὁμοῦ ἀποτελεῖτε ἕνα.—Ἀποτελοῦμεν ἕνα· ὑπέλαθεν ὁ σύζυγος· ἄχ! κύριε ἐφημέριε· ἐὰν ἐλαμβάνετε τὸν κόπον νὰ μᾶς ἀκούσῃτε ἔξωθεν τοῦ παραθύρου, ἠθέλετε πιστεύεσθαι ὅτι εἴμεθα εἰκοσιν,

—οοο—

Δικηγόρος: τίς, οὐχί βεβχίως Ἀθηναῖος, ἀπαντήσας ἡμέραν τινά εἰς τὸ θέατρον τὴν θυγατέρα γεροσυκιστοῦ τινος; τὴν ἐσυγχαίρετο διὰ τὴν λαμπράν τῆς ὑγείαν. Τί λέγεις, ἀπήντησεν αὐτῆς κατήντησα πάχιστα ὡς κῆτος.—Φεῦ! ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι Ἴωνας.—Τί! τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, φίλτατέ μου δικηγόρε; . . .

—οοο—

Ἡμέραν τινά φίλος τις τοῦ Συντάκτου τοῦ Ἀθηναίου ἔχων τὸ προτέρημα νὰ μὴ ὀμιλῇ ὀλίγα, ἀπαντήσας; αὐτὸν πρὸ τῆς μητροπόλεως τὸν ἠρώτησεν α πότε θὰ φλυαρήσωμεν; » Ὅταν ἔλθετε εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.*

—οοο—

Δαλῶν τις περὶ τινος ὑπερμέτρου; χονδροῦ καὶ προγάσσορος, ἔλεγεν. Μᾶς κάμνει τὸν ὑπερήφανον, ἐπειδὴ δὲν δύναται τις εἰς μίαν ἡμέραν νὰ τὸν βραβδίση ἀλόκληρον.

—οοο—

Εἰς θεατρικὴν τινα ἐν Παιτιίσι; παρὰστάσιν, ὁ Κύριος Ἀστυνόμος ἀκούσας συριγμοὺς κατὰ τινος τῶν υποκριτῶν, ἐγερεθεὶς εἶπεν ἀπειλητικῶς α Μὲ ποῖον δικαίωμα γίνεται ἡ ἀταξία αὐτῆς. Ὅποτε εὐφυῆς τις ἐκ τῶν θεατῶν ἀπεκρίθη· « Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀγοράζεται μετὰ τοῦ εἰσιτηρίου ». Ὁ Ἀστυνόμος ἀνέκραξε· « Τίς ὠμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;—Ὁ Βοαλῶ—Δοιοπὸν ἔξω ὁ Βοαλῶ.

—οοο—

Ἰσπανός τις ἐλθὼν νὰ κατοικήσῃ εἰς χωρίον τι τῆς Ὀλλανδίας, ὀλίγου δεῖν ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἂν ὁ ὑπερέτης του, ὅστις ὠμίλει ἐπίσης καὶ τὴν πατρικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, δὲν ἀνεπλήρει τὴν ἀγνοίαν του. Ἐνεκὰ τούτου παραπονούμενος ὁ ὑπερήφανος Ἰσπανός εἶπέ ποτε πρὸς ἕνα συμπατριώτην του, ὅστις ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκερθεῖ. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς, φίλε μου, εἰς πόσον βαθμὸν οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου εἶναι ἀνόητοι. Εἶναι περὶ τοῦ εἴκοσι ἔτη ἀφότου κατοικῶ μετ' αὐτῶν, καὶ ἀκόμη δὲν ἔγνωσάν τὰ Ἰσπανικά;

Ἐπειδὴ ὁ υἱὸς τοῦ Μουσουλμάνου προτιμᾷ μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ ἢ νὰ πολυμίση νὰ καθίσῃ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ αὐθέντου του.— Ὁ πάτερ μου, εἶπε, μὴ μεμεθῆς παντελῶς τὴν ἀδελφὴν μου ἢ τὸν μαῦρον κῆς φύλακα· ἐπειδὴ, ἂν ἐπράχθη ἀμαρτημα, ἐγὼ μόνος εἶμαι ὁ αἴτιος, καὶ ἐπ' ἐμοῦ μόνον πρέπει νὰ πέσῃ ἡ ὀργή σου! Ἡ αὐγὴ ἦτο τοιοῦτον ὠραία, ὥστε ὁ ὕπνος ἠύνατο νὰ ἦνε εὐχάριτος εἰς τοὺς γέροντας καὶ τοὺς κεκμηκότας ὀδοιπόρους· εἰς ἐμὲ, ὄχι. Ἀλλὰ ν' ἀπολαύτω μόνος τῶν μεγαλοπρεπῶν θεαμάτων, ἅτινα παρουσιάζουσιν ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα, μοι ἦτον ὀχληρὸν. Ὅποιος δὴποτε καὶ ἂν ἦνε ὁ χαρακτήρ μου, δὲν ἀγαπῶ ποσῶς τὴν μόνωσιν. Ἰπῆγον λοιπὸν νὰ ἐξυπνήσω τὴν Ζουλεϊκάν. Γνωρίζεις ὅτι ἡ ὕρα τοῦ χρεμίου ἀνοίγεται εἰς τὴν παρουσίαν μου. Δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐξυπνήσει ὁ φύλαξ μας, ὅτε ἡμεῖς ἐπλανώμεθα εἰς τὰς διόδους τῶν κυπαρίσσιων, ὅπου οἱ ὀφθαλμοὶ μας ἀντελαμβάνοντο τῆς γῆς, τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ, μαγευμένοι ὑπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἱστορίας τοῦ Μεινῶν, (α) καὶ ἐνὸς ὄσματος τοῦ ποιητοῦ Σάδη παρεμείναμεν ἴσως ἐπὶ μακρὸν, μέχρις οὗ ἡ ἠχώδης φωνὴ τοῦ τυμπάνου, (β) ἡ ἀγγέλουσα τὴν ὄραν τοῦ Διθανίου σου, ὑπεθυμήσατά μοι τὰ χρέη μου, μ' ἠνάγκασε νὰ σπεύσω, πρὸς χαιρῆτισμόν σου. Ἀλλ' ἡ Ζουλεϊκα εἰσέτι διασκεδάζει. . . ὦ πάτερ μου, μὴ παροργίζου· εὐρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ. Συλλογίσθητι ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο ἄλτος, ἐκτὸς τῶν δαύλων, οἵτινες φυλάττουν τὸν πύργον τῶν γυναικῶν »

αἰφρακί I ρόικρηγ Ὁ ἀγγρὸ νοραστρεπύ

τ ρις ἰδωεπὴ 4.

* Ἡ δούλου, ἀποκρίνεται ὁ Πρασξί, τέκνον ἀπίστου μητρός· μὲτ' ἡλπίσεν ὁ πατήρ σου νὰ ἴδῃ εἰς σὲ ἀνδρικόν χαρακτήρα.

(α) Ὁ Μεινῶν καὶ Ἀεὶλὰ εἶρε ὁ Ρωμῆος καὶ Ἰουλιανῆς τῆς Ἀνατολῆς. Σάδης δὲ ὁ ἠθικός ποιητὴς τῆς Περσίας.

(β) Ἐν Τουρκίᾳ κρούουσι τὸ τυμπανὸν κατὰ τὴν Ἀνατολίην τοῦ Ἠλίου, κατὰ τὴν Μεσημβρίαν, καὶ κατὰ τὸ ἑσπερινὸν ἀνοκῶρας.

Ἐνῶς ἡ χεὶρ σου ὤφειλε νὰ ρίπτῃ ἀκόντιον, νὰ τείνῃ τόξον, ἢ νὰ δαμάζῃ ἵππον, σὺ τὴν θρησκείαν μὲν διάφορος τοῦ Ἑλληνοῦ, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ὁμοίος, διασκεδάζεις ἀκούων τὸν ψιθυρισμὸν τῶν ὑδάτων ἢ βλέπων τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ῥόδου. Εἶθε τὸ ἄστρον, οὐ-
 τινος αἱ πρῶναι λάμψεις ἐσκοποῦν τὸν θαυμασμὸν ἐκ τῶν νο-
 χελῶν ὀμμάτων σου, εἶθε νὰ σοὶ ἐχρηθῆι ἓνα σπινθῆρα τοῦ
 πυρός του. Ἐάν τὸ χριστιανικὸν πυροβόλον ἤθελε καταστρέφει
 τὰς ἐπάλλξεις ταύτας, ἐάν οἱ στρατοὶ τῆς Μόσχας ἤθελον ἀνατρέ-
 ψει τὰ ἀρχαῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως τεῖχη, σὺ ἀμέριμνος,
 οὐδὲν κτύπημα ἤθελες ἐπιφέρει κατὰ τῶν Ναζαρινῶν κυνῶν. Ἄγε·
 ἡ χεὶρ σου ἀσθενεστέρα τῆς γυναικός, ἀς μαλάσῃ τὴν ἄτρακτον,
 καὶ οὐχὶ τὸ ξίφος. Σὺ δὲ, Ἄρουμ, τρέξε πρὸς τὴν θυγατέρα μου·
 ἀλλὰ πρῶτον ἀκουσον· φοβῶ διὰ τὴν κεφαλὴν σου, ἂν ἡ Ζουλεΐκα
 ἀπομακρυνθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξῆς· βλέπεις τὸ τόξον μου...
 ἔχει χορδὴν. »

5.

Οὐδεμία φωνὴ ἐξέρχεται τοῦ χείλους τοῦ Σελίμ, οὐδεμία τοῦ-
 λάχιστον πλήττει τὰ ὦτα τοῦ Γιαφφίρ. Ἀλλ' ἐκάστη λέξις τοῦ
 Πασσᾶ, ἕκαστον τῶν ἀπειλητικῶν βλεμμάτων του διαπερᾶ τὴν
 καρδίαν τοῦ υἱοῦ του βαθύτερον ἢ ὅσον χριστιανικὸν ξίφος ἤθελε
 τὴν διατρυπήσει· «Υἱὸς δούλου!—Τίς λοιπὸν εἶνε ὁ πατήρ μου;
 Οὕτως ὁ Σελίμ ἐκυματίζετο εἰς θολοὺς συλλογισμοὺς καὶ εἰς τὰ
 βλέμματά του διεφθίνετό τι ὑπέρτερον ὀργῆς. Ὁ γηραιὸς Γιαφφίρ
 παρετήρησε τὸν υἱὸν του καὶ ἐχάρη. Ἐπειδὴ εἰς τὰ βλέμματά
 του εἶδεν τὴν παραχθῆσαν ἐκ τῶν ὀνειδισμῶν του ἐντύπωσιν,
 καὶ τὴν ἀνεγερθεῖσαν τῆς καρδίας του ἐπανάστασιν.—Πλησίασον,
 νεανία. —Τί! οὐδεμία ἀπάντησις; Γνωρίζω καὶ ἐκτιμῶ τὴν
 ἀξίαν σου· ἀλλ' εἰσὶ πράξεις, ἀς οὐδέποτε ἤθελες τολμήσει νὰ
 πράξῃς. Ἄν ἡ γενειάς σου ἦτο πυκνωτέρα, ἂν ἡ χεὶρ σου εἶχε περισ-
 σοτέραν ἰσχὺν καὶ δεξιότητα ἤθελον χαρῆ βλέπων σε καὶ ἐπ' αὐ-
 τῆς τῆς λόγχης μου συνθλῶντα λόγχην.

Ὁ Γιαφφίρ ρίψας τὰς εἰρωνικὰς ταύτας λέξεις, προσήλωσε τὰ

βλέμματά του ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ Σελήμ. Οὗτος ῥίπτων βλέμ-
 μα ἐπὶ βλέμματος, τοσοῦτον ὑπερηφάνως ἀντεπολέμησε τὰ τοῦ
 πατρός του, ὥστε ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τὰ ταπεινώσῃ. Ὁ γέρων
 οὐδ' εἰς τὸν ἑαυτὸν του τολμᾷ νὰ ὁμολογήτῃ τὴν αἰτίαν τῆς
 ἀκουσίας του συγχύτως. — α Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του
 ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· ἴσως ποτὲ, ἔλεγεν ὁ Πασσᾶς καθ' ἑ-
 αὐτὸν, ὁ θρασὺς οὗτος νεανίας μοὶ προξενήσει μεγαλειτέρους φθ-
 εους. Ἀλλὰ τὸν καταφρονῶ. Ὁ βραχίον του οὐδόλω; εἶνε τρομε-
 ρός. Μόλις ἤθελε τολμήσει νὰ συμπαλέσῃ μετὰ τινος αἰγάγρου ἢ
 νεζροῦ ἐλάφου. Πόσον δὲ ὀλιγώτερον εἰς μάχην ὅπου ὁ ἀνδρείος
 ἀγωνίζεται διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ζωὴν του; Ἐν τούτοις δὲν
 ἀγαπῶ οὔτε τὸ βλέμμα του, οὔτε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του· καὶ
 μάλιστα τὸ αἷμα του, ὅπερ μετὰ τοῦ αἵματός μου συγγενεῦει...
 Τὸ αἷμα ἐκεῖνο... ἀλλὰ δὲν μ' ἐνόησεν... ἀρκεῖ τοῦτο...
 Εἰς τὸ ἐξῆς θέλω τὸν ἐπιβλέπει προσεκτικώτερον, θέλω τὸν θεω-
 ρεῖ ὡς Ἄραβα (α) ἢ χριστιανὸν ζητοῦντα ἐν τῇ μάχῃ τὴν παρα-
 χώρησιν τῆς ζωῆς του. Ἀλλ' ἀκροασθῶμεν. Ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς
 Ζουλεΐκας. Ἡ φωνὴ της ἠδύνει τὰ ὦτα μου ὡς οἱ ὕμνοι τῶν Οὐρί-
 ἰδου τὸ τέκνον τῆς ἐκλογῆς μου. ὦ! μοὶ εἶνε προσφιλεστέρα καὶ
 αὐτῆς τῆς μητρός της· πλησίον της οἱ φόβοι διαλύονται, καὶ αἱ
 ἐλπίδες μειδιῶσι.—*Πέρη μου!* Ἡ ἔλευσίς σου πάντοτε μὲ χαρο-
 ποιεῖ. Καὶ ὅσον γλυκὺ φαίνεται εἰς τὰ κεκαυμένα τοῦ ὀδοιπόρου
 χεῖλη τὸ ὕδωρ τῆς ἐν ἐρήμῳ πηγῆς, τὸ ὕδωρ ὅπερ ἀποσπᾷ
 αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου, τοιαύτη καὶ σὺ φαίνεσαι εἰς τ' ἀνυπόμονα
 ὄμματα μου. Οὔτε ὁ προσκυνητῆς, οὔτινος ἐλυτρώθη ἡ ζωὴ, δύ-
 νανται νὰ προσφέρῃ θερμότητας εὐχαριστίας πρὸς τὸν βωμὸν τοῦ
 Μωάμεθ, τῶν ὅσων ἐγὼ προσφέρω διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς
 σου· ἐγὼ ὅστις σὲ εὐχθήην κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς σου,
 καὶ ὅστις καὶ σήμερον σ' εὐχομαι.

(α) Οἱ Τοῦρκοι μισοῦν τοὺς Ἄραβας (οἵτινες ἐκάτορτα-
 πλασίονα ἀποδίδουσι τὴν φιλοφρονησιν ταύτην) περισσώτερον
 τῶν χριστιανῶν.

Ωραία, ὦ: τὴν πρώτην γυναῖκα προσμειδίωσαν πρὸς τὸν προσφιλῆ καὶ κινδυνώδη ὄφιν, ὄφτινος ἡ εἰκὼν ἦτον ἐγκεχραγμένη εἰς τὴν καρδίαν της· τὴν ἀπαξ ἀπατηθείσαν, ὅπως ἀπατᾷ πάντοτε· θελκτικῆ, ὡς παροδίτριαι ὀπτασίαι, ἃς ὁ ὕπνος προσφέρει εἰς τὸν δαστυχῆ, ὅταν εἰς Ἠλύσιον θυερον, ἡ καρδία νομίζει παρεστῶσαν τὴν προφιλή της καρδίαν, καὶ βλέπει ἀναζῶν εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅ,τι ἀπώλεσεν εἰς τὴν γῆν. Γλυκεῖα ὦ: ἡ ἀνάμνησις Ἐρωτος ἐνταφιασμένου. . . . Ἀθῶα, ὡς ἡ δέησις, ἢ ἡ νηπιότης αἶρει πρὸς τὸν Θεόν. Τοιαύτη ἦτον ἡ θυγάτηρ τοῦ γηραιοῦ Πασᾶ, ὅστις μετὰ δακρύων ὑπεδέξατο αὐτήν, ἀλλ' οὐχὶ δακρύων λύπης. Τίς ἐκ πείρας δὲν γνωρίζει πόσον ἀνεπαρκεῖς εἰσὶν αἱ λέξεις πρὸς ζωγραφίαν ἐνὸς μόνου σπινθήρος τῆς Οὐρανοῦ ἀκτίος τῆς ὠραϊότητος; Τίς δὲν ἠθράνθη ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς χαρᾶς του τὴν ὄψιν του ἐξησθενημένην καὶ τεταραγμένην, τὰς παρειάς του μωρὰ μεταβαλούςας χρώματα, τὴν καρδίαν του καταβεβλημένην, καὶ δὲν ὠμολόγησε τὴν δύναμιν, τὴν μεγαλιότητα τῶν γυναικειῶν θελητήρων; Τοιαύτη ἦτον ἡ Ζουλέϊκα. Οὕτως περίξ αὐτῆς ἔλαμπον αἱ χάριτες, ἃς αὐτὴ μόνη δὲν ἐγνώριζεν. Ἡ φλόξ τοῦ Ἐρωτος, ἡ ἀγνότης τῆς χάριτος, τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀρμονία ἡκτιοεὐδίου ἐφ' ὄλων τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου της. Ἡ καρδία της ἐνερμόνιζε τὰ πάντα· καὶ τὸ βλέμμα της, ὦ! τὸ βλέμμα της ἦτο μία ψυχὴ! Οἱ βραχίονές της ἦσαν εὐπρεπῶς ἐπικαυρωμένοι ἐπὶ τοῦ ἀναφρομένου κόλπου της. Εἰς τὴν πρώτην λέξιν τῆς τρυφερότητος ἐξέτειε καὶ ἐβρίσεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ πατρὸς της, ὅστις ὑπομειδίων ἀνταπεκρίνετο εἰς τὰς παιδικὰς της θωπείας. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ ἀπόφασίς του ἐκλονίσθη, καὶ σχεδὸν μετηνέει δι' αὐτήν. Ἡ καρδία του, ὅσον καὶ ἂν ὑποθετῆ ἀγορία, οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ λυπήσῃ ἐκείνην, ἢν τοσοῦτον τρυφερῶς ἠγάπα· ἀλλ' ὅσον ἡ στοργὴ ἐζήτει νὰ συνδέσῃ μετ' ἐκείνης τὴν καρδίαν του, τοσοῦτον ἡ φιλοδοξία ἠγωνίζετο νὰ θρασύσῃ τὰς ἀλύσεις της.

ἡ Ζουλέϊκα, προσφιλές μου τέκνον, σήμερον θὰ ἐννοήσῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ, δυνάμενος καίτοι μετὰ μεγίστης μου θλιψέως νὰ ἀνεχθῶ τὴν σκέψησίν σου, διατάτων σε νὰ συζήτῃς μετ' ἄλλου. Μετ' ἄλλου, τοῦ ἀνδρειοτέρου τῶν μαχητῶν, ἐξ ὧν ἀνεδαίχθησαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τέκνα τοῦ Μωάμεθ, ἡμεῖς οὐδὲως περὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς, μεριμνῶμεν· καὶ ὅμως ἡ γενεὰ τοῦ Καρασμά-νου (α) ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος· διαλάμπει μεταξὺ τῶν ἀτρομήτων ὑπερασπιστῶν τῶν Τιμαρίων, ὧν ἡ ἀνδρία κατέκτησε, καὶ διετήρησεν αὐτά. Ἄλλ' ἀρκεῖ ὅτι ὁ διὰ σὲ ὀρισθεὶς εἶναι ἀπόγονος τοῦ περιφήμου Ὀγλοῦ· δὲν μᾶς μέλλει διὰ τὴν ἡλικίαν του· βέβαια δὲν ἐπεθύμουν νὰ νυμφευθῆς παιδίον. Ὁ ἀλάβης καλὴν προῖκα· καὶ ὅταν ἡ δύναμις τοῦ γαμβροῦ μου ἐνωθῆ μετὰ τῆς ἐμῆς, θὰ δυναθῶμεν νὰ περιρρησώμεν τὰ φερμάκια τοῦ θανάτου, ὧν ἡ θέα μόνη τρομάζει τοὺς ὑπηκόους τοῦ Σουλτάνου, καὶ οἱ ἀπόστολοί του θὰ μάθουν ὅποια εἰμαρμένη περιμένει τὸν κομιστὴν τοσοῦτον ὀλεθρίου δώρου (β). Γνωρίζεις ἤδη τὴν θελήσιν τοῦ πατρὸς σου,

(α) Καρασμάν-Ὀγλοῦ, ἡ Κάρα-Ὀσμάν-Ὀγλοῦ, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἰδιοκτήτης ἐν Τουρκίᾳ, καὶ ἐδιοίκησε τὴν Μαγνησίαν. Καλοῦσι Τιμαριώτας τοὺς τούρκους, οἵτινες διὰ τινος φεοῦ δαλικοῦ δικαίου κατέχουσι γαίας ὑπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ὑπηρεσίας. Ὑπηρετοῦσιν ὡς Σπαρχεῖς, καὶ χορηγοῦν ἀριθμὸν στρατιωτῶν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπαρχίας των, καὶ οἵτινες κατατάσσονται συνηθῶς εἰς τὸ ἱππικόν.

(β) Ὅταν Πασᾶς τις νομίζει ἐαυτὸν ἱκανὸν νὰ ἀντιπαρταχθῆ κατὰ τοῦ Σουλτάνου πνίγει τὸν ἀπόστολον, ὅστις ἔρχεται μόνος φέρων εἰς αὐτὸν τὴν πρώτην διαταγὴν τοῦ βασιλέως κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀποστατήσαντος Πασᾶ. Ἄλλ' ἂν τὸν ναιτίον ὁ Πασᾶς εἶνε ἀσθερῆς ἢ ἀγαθός, κλίνει, γιλεῖ τὴν σφραγίδα τοῦ Σουλτάνου, καὶ ἀφίεται νὰ πνιγῆ εὐχαριστικῶς. Κατὰ τὸ 1810 ἐξετέθησαν ἐπὶ τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων αἱ κροφαλαὶ πολ-

καὶ ὅτι ἡ κόρη ὀφείλει νὰ γινώσκη. Εἰς ἐμὲ μὲν ἀπέκειτο νὰ σὲ διδάξω τὴν ὑπακοήν· εἰς δὲ τὸν σύζυγόν σου νὰ σὲ διδάξῃ τὸν ἔρωτα.

Ἐκλινεν ἡ νεάνις σιωπηλὴ τὴν κεφαλὴν τῆς· παρθενικοὶ φόβοι ἐπλήρωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς δακρῶν, ἀπερ ἡ τεθλιμμένη τῆς εὐκισθησά μόλις ἠδύνατο νὰ κρατῇ· καὶ εἰς τὰς παρειάς τῆς διέχεον ἐναλλάξ τὴν ὠχρότητα καὶ τὸ ἐρυθρῆμα, ὅτε οἱ λόγοι τοῦ Πασσᾶ ὡς ὀξεία βέλη διεπέρων τὰ ὦτα αὐτῆς. Ὡ! Ἔϊνε τοσοῦτον ὠρχίον τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα τῆς καλλονῆς, ὥστε καὶ ὁ ἔρως αὐτὸς μόλις τολμᾷ νὰ τὸ ἀποσφογγίσῃ δι' ἐνός του φιλήματος· εἶνε τοσοῦτον γλυκὺ τὸ ἐρυθρῆμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς αἰδοῦς, ὥστε καὶ ἡ συμπάθεια αὐτῆ μόλις ἐπιθυμεῖ τὴν ἐξάλειψίν του. Ὅποιδῆποτε καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησίς τῆς· δὲν ἠξιώθη τῆς προσοχῆς τοῦ πατρός τῆς, ὅστις τρεῖς κτυπήτας τὰς χεῖρας (α) ἐζήτησε τὸν ἵππον του, ἀπέθεσε τὸ διὰ πολιτίμων λίθων κεκοσμημένον *τσιμπούκιόν* του (β) καὶ δι' ἀπλοῦν ἐτοιμασθεὶς περίπικτον ἐρρίφθη ἀνδρείως ἐπὶ τοῦ ἵππου του περικυκλωμένο· ὑπὸ τῶν Μογραβίνων (γ) τῶν Μαμαλούκων καὶ τῶν ἀτρομήτων Δελίς (δ) ἵνα παρευρεθῇ εἰς τινὰ γυμνάσματα ἐκτελούμενα διὰ τῆς κοπτερᾶς λεπίδος τῆς σπάθης, ἡ τοῦ ἀβλα-

λῶν Πασσᾶδων, ὑποστάντων τοιοῦτον θάνατον καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡ κεφαλὴ τοῦ Πασσᾶ τοῦ Βαγδάτ, ἀνδρείου νέου, ὅστις μετ' ἀπελπιστικὴν ἀντίστασιν, ἐφορεύθη διὰ προδοσίας.

(α) Οἱ Τοῦρκοι κτυποῦσι τὰς χεῖρας διὰ νὰ καλέσωσι τοὺς δούλους, δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δαπανοῦν ἀνωφελῶς τὰς λέξεις των, οὐδ' ἔχουσι κωδωνίσκους. Τὸ τοιοῦτον ἔθος παραμένει εἰσέτι καὶ εἰς τὸν ἐν Τουρκίᾳ ἀνώτερον ἀνατολικὸν κληρον, καὶ εἰς τοὺς προῦχοντας ἐν γένει, ἰδίως τοὺς Φαναριώτας.

(β) Ὁ ὑπὸ τοῦ Μηνᾶ Μενωίδου ἐπικληθεὶς *καπνοσύριγγε*. Τὸ μέρος ὅπου ἐφαρμόζεται τὸ στόμα εἶνε συνήθως ἐξ ἡλέκτρου· τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἐπίστε οὐλοῦνται διὰ πολυτίμων λίθων ὑπὸ τῶν ἐνκαταστάτων Τοῦρκων.

(γ) Οὕτω καλοῦνται οἱ μισθωτοὶ μαῦροι.

(δ) Οἱ πρῶτοι εἰτινες παρὰ Τοῦρκοὺς ἀρχίζουσι τὴν μάχην.

ἑοῦς *τζεριτίου* (α). Ὁ Κισλάρ καὶ οἱ μαῦροι τοῦ ἡγρῦπουν μόνοι ἐπὶ τῶν βαρῶν θυρῶν τοῦ χραμίου.

9

Ἐστῆριζεν ὁ Σελίμ ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὴν κεφαλὴν, τὰ βλέμματα του ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν κυανοχρῶν κυμάτων, ἅτινα ἡρέμα ἐξογκοῦνται καὶ ρέουσιν εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ἐλλησπόντου. Ἄλλ' οὔτε τὴν θάλασσαν, οὔτε τὴν γῆν ἐβλεπε, οὔτε τὴν συνοδίαν τοῦ Πασσᾶ, ἥτις ἐν προσπονητῇ μάχῃ ἐπροσπάθει νὰ διαχωρίσῃ τρέχουσα διπλωμένον πῖλον (β), δι' ἐνός τῆς σπάθης κτυπήματος· οὔτε τὸ ῥίπτον τὸ ἀκόντιον πλῆθος, οὔτε τὰ ἄγρία τοῦ ἀκούει Ἄλλὰχ (γ) συλλογίζεται μόνον τὴν κόρην τοῦ γηραιοῦ Γιαφφίρ.

10

Οὐδεὶς φθόγγος· ἐκφεύγει τοῦ στήθους τοῦ Σελίμ· εἰς μόνος στεναγμὸς· ἐκφράζει τὸν διὰ τὴν Ζουλέϊκαν διαλογισμὸν αὐτοῦ· ἐνῶ

(α) Τὸ *τζιρίτι* εἶνε μάχη δι' ἀμβλίους τελουμένη ἀκοιτίου, ζωηροτάτη καὶ γραμικωτάτη.

(β) Οἱ Τοῦρκοι μεταχειρίζονται διπλωμένον πῖλον πρὸς ἐξάσκησιν εἰς τὴν ξιγασλίαν. Μόνον τὰ τοπικὰ ὄπλα δύναται νὰ σχίσωσιν αὐτὸ δι' ἐνός κτυπήματος. Ἐπίστε πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν μεταχειρίζονται σκληροτάτην κίδαριν.

(γ) Ὀλλάχ, Ἄλλὰχ-ι-ἄλλὰχ, αἱ αὐτὰ κραυγαί, ἃς οἱ Ἰσπανοὶ ποιεῖται καλοῦσιν *leilies*. Ὁ ἀληθὴς ἦχος εἶνε Ὀλλὰχ, δὲν πολλακίς ἐπαρалаυβάνουσι οἱ Τοῦρκοι εἰς τὴν θήραν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ *τζιρίτιου*, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὰς μάχας. Ἡ ἐν τοῖς πολέμοις ζωηρότης αὐτῶν ἀντίκειται πρὸς τὴν σοβαρότητα, ἣν διαφυλάττουσι ἐν τοῖς οἴκοις των, καπνίζοντες τὸν σωλήνα αὐτῶν καὶ πλατῶντες τὰ δάκτυλά των ἐπὶ τῶν κόκκων τοῦ κομβολογίου των.

ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν ἐκτός διὰ δικτυωτοῦ τινος πα-
ραθύρου ὠχρῶς, σιωπηλὸς καὶ ἐν ψυχρᾷ ἀκινήσις. Οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς Ζουλέϊκας ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν· ἀλλ' ἐκεῖνος ματαίως
ἐπροσπάθεισε νὰ μαντεύσῃ τί τὸ ἀπασχολοῦν αὐτήν· ἡ λύπη του
ἦτον μὲν ἴση, ἀλλὰ διάφορος ἡ αἰτία τῆς· ἡ νεῆνις ἠθάνετο ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτῆς γλυκυτέραν φλόγα καὶ ἐν τούτοις, ἐκ φόβου ἢ ἐξ

Ζουλέϊκα.

ἀδυναμίας, ἀγνοοῦσα τὸ διατί, ἐμπαδίζετο νὰ λαλήσῃ· καὶ ὁμοίως
ἔπρεπε. . . Ἀλλὰ πόθεν ν' ἀρχίσῃ; ἡ Παράξενον, ἔλεγε καθ' ἑαυ-
τήν, πῶς ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπ' ἐμοῦ ὄχι, δὲν
συνηνώμεθα τοιοῦτοτρόπως πρότερον, ἀλλ' οὔτε ἤδη πρέπει οὕτω
νὰ χωρισθῶμεν. » Τρίς διέρχεται βραδείως τὸ δωμάτιον ὁ ὀφθαλ-
μὸς τῆς ζητεῖ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Σελίμ, ὅστις διέμενον ἀπλανήτως
(Ἀκολουθεῖ),